

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyně JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D. a Mgr. Martiny Weissové ve věci

žalobce: [REDACTED], narozený dne [REDACTED], státní
příslušnost Nigerijská federativní republika
bytem X
zastoupen Mgr. Naďou Smetanovou, advokátkou
sídlem 28. října 1001/3, Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra – Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 1. 2020, č. j. MV-163279-4/SO-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDACTED]

1. Žalobce se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 1. 2020, č. j. MV-163279-4/SO-2019 (dále také jen „*napadené rozhodnutí*“) a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Shora označeným rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno usnesení Ministerstva vnitra (jako správního orgánu prvního stupně, dále také „*správní orgán prvního stupně*“) ze dne 30. 10. 2019, č. j. OAM-12092-16/PP-2019 (dále také jen „*prvostupňové rozhodnutí*“), jímž byla zamítnuta žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky a byla mu stanovena lhůta 30 dnů od právní moci rozhodnutí k vycestování z území, podle ust. § 87e odst. 1 písm. f), odst. 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“). Správní orgány v řízení o žádosti dospěly k závěru, že přestože je žalobce rodinným příslušníkem občana České republiky z titulu jeho manželství s paní [REDAKCE] (dále jen „*manželka*“), existují okolnosti svědčící o tom, že by mohl v budoucnu závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Tyto okolnosti správní orgány spojují s žalobcovým odsouzením v roce 2019 k podmíněnému trestu odnětí svobody za přečin spočívající v prodeji jednoho plastového sáčku s obsahem konopí celkové hmotnosti 0,454 gramu za cenu 300 Kč třetí osobě.
2. Žalobce v žalobě nejprve shrnul průběh správního řízení, včetně svých námitek uplatněných ve správním řízení a odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalobce následně v prvním žalobním bodu namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí z důvodu jeho nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Žalobce namítal, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí nedostatečně vypořádal s navrženými důkazy; nevysvětlil, jaké konkrétní důkazy byly žalobcem navrženy, zda byly provedeny, či nikoli a proč, co z nich zjistil a jaké učinil skutkové závěry. Žalobce k tomu poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále také jen „*NSS*“) ze dne 19. 1. 2017, č. j. 6 As 190/2016 – 36. Dále poukázal na ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“), podle kterého je třeba pro meritorní rozhodnutí ustálit skutkový stav, aby o něm nepanovaly důvodné pochybnosti. Dle žalobce se správní orgány v nynější věci zaměřily na minulý ojedinělý trestní delikt žalobce a nevypořádaly se s odvolacími námitkami a důkazními návrhy s cílem dostatečně zjistit skutkový stav. Doplňené dokazování by jistě vedlo k jinému právnímu závěru. Žalovaný se nijak nevypořádal s odvolacím návrhem žalobce na dokazování – účastnickým výsledkem, výsledkem manželky žalobce a výsledkem švagra [REDAKCE] a tchyně [REDAKCE] (dále jen „*švagra*“ a „*tchyně*“), za účelem prokázání kvality aktuálního rodinného života žalobce a dopady případného hrozícího zásahu prvostupňového rozhodnutí do jejich soukromé sféry. Žalobce taktéž doložil těhotenskou průkazku manželky s tím, že zásah do rodinného života bude o to drastičtější, jestliže se brzy narodí dítě a žalobce bude muset vycestovat do své vlasti, nemohl by tedy být své manželce nápomocný a nemohl by se podílet na výchově svého dítěte. Také by došlo k logickému rozdělení rodiče a dítěte. Žalovaný k tomu pouze uvedl, že právní řád a mezinárodní smlouvy umožňují odloučení dítěte a rodiče z bezpečnostních důvodů, nadto lze osobní kontakty zajišťovat jinak než udělením povolení k pobytu. Žalovaný v souvislosti s tímto důkazem nicméně neposuzoval konkrétní tvrzení o hrozícím zásahu do rodinného života. Žalovaný ani nevysvětlil, zda a jakou váhu má těhotenství manželky žalobce, pouze lakonicky označoval zákonnost rozhodnutí z důvodu spáchaného přečinu a nutnost vycestovat z území, kdy se může

kvalifikovat na povolení k přechodnému pobytu po uplynutí zkušební doby, tj. více než za 2 roky od vydání napadeného rozhodnutí. Žalobce za účelem kritiky obdobné míry pasivity k navrhovaným důkazům odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 9. 10. 2001, sp. zn. IV. ÚS 446/98, a rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 4. 12. 2003, č.j. 2 Ads 58/2003–75 (Sb. NSS pod č. 133/2004). Dle žalobce dále ani prvostupňový orgán nedostatečně zjistil skutkové okolnosti ve prospěch žalobce. Žalovaný tuto námitku v napadeném rozhodnutí nijak nezohlednil; napadené rozhodnutí je tak i z tohoto důvodu nepřezkoumatelné. Správní orgány se tedy ve věci řádně nezabývaly skutečným zásahem do rodinného života žalobce a jeho rodinných příslušníků (rozsudek NSS ze dne 23. 07. 2008, č.j. 3 As 51/2007-86). Správní orgány opomněly řadu navržených důkazů, zaměřily se pouze na ojedinělý přečin žalobce a zcela se opomněly vypořádat s praktickými dopady do rodinného života žalobce a jeho rodiny; žalobce přitom poskytl svou součinnost. Správní řízení tvoří jeden celek a napadené rozhodnutí musí odrážet aktuální stav věci. Žalovaný nesprávně individualizoval právní normy a judikaturu ohledně nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku cizincem na nyní posuzovanou věc, což dle žalobce dokládá, že se nedostatečně vypořádal s odvolacími námitkami.

3. Žalobce v druhém žalobním bodu namítal vady řízení, které spočívají především v nedostatečném zjištění skutkového stavu věci; bez toho nebylo možné poměřovat veřejný zájem na dodržování právních norem a rizika narušování veřejného pořádku do budoucna se zájmem soukromých osob (žalobce, manželky a jejich nenarozeného dítěte) na vydání povolení k přechodnému pobytu s cílem realizovat nerušený rodinný život. Žalobce namítal, že správní orgán prvního stupně nesprávně konstatoval, že jeho úkolem je toliko chránit veřejný zájem, stejně tak nesprávný závěr co do rozsahu zjišťovaných skutečností, které také převzal žalovaný. Správní orgány opomněly, že jejich úkolem je šetřit a poměřit individuální oprávněný zájem žalobce na realizaci pobytu na území (§ 2 odst. 3 správního řádu, § 87b zákona o pobytu cizinců, čl. 7 a 27 odst. 2 směrnice EP a Rady č. 2004/38/ES, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, o změně nařízení (EHS) č. 1612/68 a o zrušení směrnic 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS, dále jen „směrnice č. 2204/38/ES“, Listina základních práv a svobod a mezinárodní smlouvy) a veřejný zájem na ochraně veřejného pořádku před cizinci (§ 2 odst. 4 správního řádu, § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, čl. 27 odst. 1 směrnice č. 2004/38/ES a korektivy vybraných mezinárodních smluv). Předpokladem takového poměřování by měl být jednoznačný skutkový závěr, zda v případě žalobce hrozí závažné narušení veřejného pořádku. Výlučné soustředění na ojedinělý exces v chování žalobce představuje zásadní procesní vadu, která měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Dle žalobce tak správní orgány měly nejprve zjistit skutkový stav a až poté posoudit prostor pro uplatnění výhrady ochrany veřejného pořádku co do důvodnosti hrozícího nebezpečí kvůli dosavadnímu životu cizince neskýtající dostatečné záruky, aby vedl uspořádaný život na území, s ohledem např. na charakter a závažnost trestné činnosti, okolnosti spáchaného skutku, druh a výměru uloženého trestu, recidivu, zda výkon trestu vedl k nápravě, k délce zkušební doby atd. Dále měly správní orgány ohledně protichůdných zájmů zmapovat např. délku pobytu cizince v hostitelském státě, dobu, jež uplynula od spáchání činu, rodinnou situaci cizince v hostitelské zemi, počet nezletilých dětí a jejich věk, rozsah narušení soukromého života cizince, intenzitu vazeb na hostitelský stát a stát původu, imigrační historii, věk a zdravotní

stav cizince a rodinných příslušníků. K tomu žalobce odkázal na rozsudek NSS ze dne 26. 9. 2018, č. j. 2 Azs 156/2018-49, shrnující judikaturu ESLP. Správní orgány dle žalobce zcela rezignovaly na náležité zjištění skutkového stavu, když opomněly relativně nízkou nebezpečnost spáchaného přečinu, výměru uloženého trestu (podmíněného, bez dohledu), na samé spodní hranici. Dále opomněly zjišťovat a zdůvodnit, jak se negativní zásah do rodinného života projeví u žalobce a jeho rodiny. Žalobce zopakoval, že v průběhu jeho pobytu na území ČR došlo k ojedinělému excesu, nyní očekává narození prvního potomka, kdy je vyžadováno, aby byl v tomto období s manželkou a podporoval ji. S ohledem na nízkou závažnost spáchaného deliktu se od té doby ani v průběhu téměř roku nedopustil žádného dalšího protiprávního jednání, naopak se začal významněji podílet na podpoře rodiny (působí jako komparzista v zahraniční filmové produkci). Žalovaný by z dalšího zjišťování skutkového stavu (např. výsledky) zjistil, že tu není nikdo jiný, kdo by manželce psychicky i finančně pomáhal. Následně žalobce v žalobě popsal situaci švagra a tchýně. Nelze si představit, že by manželka cestovala s novorozencem do Nigérie, aby dítě neztratilo kontakt s otcem. Žalobce by se ani nekvalifikoval na krátkodobé vízum pro rodinného příslušníka občana EU, neboť tu jsou dána stejná, ba přísnější kritéria dle Schengenského vízového kodexu. Ani manželka si neumí představit stěhování do Nigérie, neboť tu má plné zázemí. Žalobce k tomu navrhl provést účastnický výslech a výslech manželky a listinné důkazní návrhy (těhotenská průkazka manželky, formulář žádosti manželky o peněžitou pomoc v mateřství, rámcová smlouva Extrafilms s. r. o. a dohoda o pracovní činnosti CREDIT CZECH s.r.o.). Napadené rozhodnutí trpí nedostatečným zjišťováním skutkového stavu věci, který je třeba zkoumat o to důsledněji v případě, kdy se nepřiznává pobytové právo rodinného příslušníka občana EU a naopak se příkazuje vycestování z území. K tomu žalobce odkázal na ust. § 3 správního řádu, kdy je třeba, aby o skutkových závěrech nepanovaly důvodné pochybnosti.

4. V třetím žalobním bodu žalobce namítal nesprávné právní posouzení věci s ohledem na výše uvedené námitky; žalobce polemizoval s právním posouzením závažnosti jeho protiprávního jednání a s hodnocením přiměřenosti výsledku. Žalobce namítal, že kdyby správní orgány vedly správní řízení procesně správně a přezkoumatelným způsobem, nemohly by uzavřít, že jeho osobní chování představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Nadto by ani o tak významnou hrozbu nešlo, aby pro ni musel ustoupit veřejnému zájmu žalobcův soukromý zájem na nerušeném zachování rodiny. Tento zásah by musel být shledán jako nepřiměřený. Žalobce nesouhlasil s právním hodnocením věci, neboť žalovaný žalobcův případ posuzuje až absurdně přísně a přepjatě formalisticky. Žalovaná stroze a bez vlastního přezkumu přejala právní argumentaci prvostupňového orgánu. Správní orgány s ohledem na judikaturu NSS rozhodly přesně opačně, tj. nesprávně – příliš extenzivně vyložily pojem „závažné narušení veřejného pořádku“ a restriktivně zásadu volného pohybu (žalobcovo právo na usazení a realizaci rodinného života). Žalobce zdůraznil, že k jeho osvědčení dojde i bez ingerence Probační a mediační služby na základě stanoveného dohledu. Žalobce dále nesouhlasil s tím, že by trvání zkušební doby samo o sobě představovalo překážku v tom, aby na něj bylo možné hledět jako na bezpečného člena zdejší společnosti; to odporuje judikatorním závěrům (např. rozsudek NSS ze dne 26. 9. 2018, č. j. 2 Azs 156/2018-49, podle kterého se jedná pouze o vodičko, indicii). Dle žalobce na něj nelze hledět jako na rizikovou osobu, u níž je páčání další trestné činnosti jen otázkou času. Přestože šlo o skutek spojený s distribucí drogy, nelegální zisk z prodané

marihuany činil 300 Kč; intenzita jediného útoku je tak minimální. Žalovaný přitom sám poukázal na čl. 27 odst. 2 směrnice č. 2004/38/ES, podle kterého předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě neodůvodňuje přijetí takových opatření – výhradu ochrany veřejného pořádku. Žalovaný přesto nesouhlasil, že jeho jednání není možné kvalifikovat jako natolik závažné, aby nedosáhl na povolení k přechodnému pobytu. Žalobce dále polemizoval s aplikací judikatorních závěrů na jeho případ žalovanou, neboť šlo o mnohem závažnější případy porušení veřejného pořádku. Dle žalobce tak zamítnutím jeho pobytové žádosti došlo k nepřiměřenému zásahu do jeho manželského rodinného života (v rozporu s čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publ. pod č. 209/1992 Sb.), Úmluvou o právech dítěte a čl. 7 Listiny základních práv EU), a čímž bude nezvratně zásadně zasaženo do života žalobce a dalších členů jeho rodiny. Dle žalobce je zcela legitimní jeho snaha být své manželce nablízku a pomáhat ji v době čekávání společného potomka; právní řád přitom poskytuje této snaze náležitou ochranu. Jen tak se může žalobce plně věnovat výchově svého dítěte a podílet se na jeho výživě ze zdejších ekonomických možností.

5. Žalobce v doplnění žaloby ze dne 19. 5. 2020 k důkazu předložil rodný list dítěte žalobce – [REDAKCE], nar. [REDAKCE] (dále jen „syn“), čímž dokládal nepřiměřenost zásahu do rodinného života žalobce a jeho rodiny. Tento důkaz vzniklý po vydání napadeného rozhodnutí dokládá skutečnosti tvrzené ve správním řízení, které žalovaný dostatečně nereflektoval (očekávané dítě). Nadále žalobce setrval na svých žalobních námitkách a žalobním petitu. Zopakoval, že je třeba přihlížet k okolnostem případu (množství, získaný prospěch), od nichž se odvíjí společenská nebezpečnost. K tomu poukázal na odlišení trestného činu krádeže, kterým byla způsobená škoda nikoli nepatrná, či velkého rozsahu.
6. Žalobce v doplnění žaloby ze dne 16. 3. 2022 uvedl, že usnesením Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 4. 3. 2022, č. j. 7 T 9/2019-143, soud vyslovil, že se žalobce jako podmíněně odsouzený osvědčil; tím je prokázáno, že ve zkušební době vedl řádný život. Žalobce navrhl, aby popř. bylo předmětné usnesení provedeno jako důkaz. Žalobce poukázal na rozsudek NSS ze dne 4. 2. 2013, č. j. 8 Azs 27/2012-65, podle kterého je možné ve výjimečných případech soudem prolomit pravidlo uvedené v ust. § 75 odst. 1 s. ř. s. a přihlídnout k novým skutečnostem z důvodu porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. V rozsudku sice šlo o udělení doplňkové ochrany, nicméně jej lze dle žalobce vztáhnout na pobytovou agendu. Předmětné usnesení obvodního soudu prokazuje, že žalobce vede řádný život a není tu důvodné nebezpečí ohrožení bezpečnosti státu nebo závažného narušení veřejného pořádku. Jednalo se o ojedinělý excés; žalobci ani nebyl stanoven dohled probačního úředníka.
7. Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhoval její zamítnutí. Žalovaný k prvnímu žalobnímu bodu uvedl, že se k námitkám vyjádřil již v napadeném rozhodnutí; žalovaný posoudil, že neudělení pobytového oprávnění není nepřiměřeným zásahem do rodinného a soukromého života žalobce. Po celkovém posouzení všech okolností případu uzavřel, že vzhledem k povaze vědomého protiprávního jednání žalobce převážil veřejný zájem na ochraně před porušováním právních norem ČR nad zájemem na ochraně rodinných vztahů. Dle žalovaného právo na respektování soukromého a rodinného života žalobce, jenž má na

území ČR manželku, s níž čeká narození potomka, automaticky nezakládá povinnost státu umožnit rodinný život na území ČR.

8. K druhému žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že žalobce byl dle opisu a výpisu z Rejstříku trestů pravomocně odsouzen Obvodním soudem pro Prahu 1 pro úmyslný trestný čin k podmíněnému trestu odnětí svobody s výměrou 1 roku se zkušební dobou do 13. 2. 2022. Z trestního příkazu přitom vyplývá, že žalobce spáchal přečin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy ve spolupachatelství. Dle žalovaného tak nelze pochybovat, že se žalobce dopustil závažné trestné činnosti; drogové delikty se považují za společensky velmi nebezpečné a na drogovou trestnou činnost nelze nahlížet jako na bagatelní. S ohledem na tuto závažnost dosud neuplynula dostatečná doba, aby pominuly obavy z možného budoucího chování žalobce.
9. K třetímu žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že se žalovaný otázkou přiměřenosti rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce zabýval na str. 7 napadeného rozhodnutí.
10. Při ústním jednání konaném před soudem dne 24. 3. 2022 účastníci řízení setrvali na své dosavadní argumentaci. Městský soud při jednání provedl k důkazu tyto listinné důkazy: těhotenská průkazka manželky, formulář žádosti manželky o peněžitou pomoc v mateřství, rámcová smlouva Extrafilms s. r. o., dohoda o pracovní činnosti CREDIT CZECH s.r.o., rodný list dítěte žalobce a usnesení Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 4. 3. 2022, č. j. 7 T 9/2019-143. Důkaz účastnickým výsledkem žalobce a výsledkem manželky městský soud z důvodu nadbytečnosti neprováděl. K tomu je nutno dodat, že při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel především z obsahu správního spisu, neboť jeho povinností bylo mj. posoudit, zda skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je se správním spisem v souladu a zda v něm má oporu (ust. § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.).
11. Z provedených důkazů městský soud zjistil, že žalobci a jeho manželce se dne 11. 5. 2020 narodil syn. Usnesením Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 4. 3. 2022, č. j. 7 T 9/2019-143, soud vyslovil, že se žalobce jako odsouzený trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 4. 2. 2019, sp. zn. 7 T 9/2019, v právní moci dne 13. 2. 2019, k trestu odnětí svobody v trvání 1 roku s odkladem na zkušební dobu v trvání 3 let, osvědčil. Z dalších provedených důkazů soud nezjistil žádné skutečnosti relevantní pro meritorní rozhodnutí ve věci.
12. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vylýnuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti.
13. Dne 30. 9. 2019 vydalo Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, prvostupňové rozhodnutí, č. j. OAM-12092-16/PP-2019, kterým rozhodlo tak, jak je uvedeno v odstavci 1 odůvodnění tohoto rozsudku.
14. K odvolání žalobce vydal žalovaný dne 24. 1. 2020, napadené rozhodnutí, č. j. MV-163279-4/SO-2019, kterým zamítl odvolání žalobce a potvrdil prvostupňové rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 30. 9. 2019, č. j. OAM-12092-16/PP-2019.

15. Žalovaný v napadeném rozhodnutí k námitkám žalobce uvedl, že správní orgán prvního stupně ve správním řízení při posuzování žádosti žalobce o udělení povolení k přechodnému pobytu z popisu a výpisu z evidence Rejstříku trestů a z trestního příkazu zjistil, že žalobce spáchal úmyslný přečin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy ve spolupachatelství a byl Obvodním soudem pro Prahu 1 pravomocně odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody ve výměře 1 roku se zkušební dobou do 13. 2. 2022. Prvostupňový orgán uzavřel, že tu je důvod pro zamítnutí žádosti žalobce, protože je zde důvodné nebezpečí, že by účastník řízení mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Výhrada veřejného pořádku je ve vztahu k občanům EU a jejich rodinným příslušníkům upravena ve směrnici č. 2004/38/ES a v související judikatuře SDEU. Podmínky pro uplatnění výhrady veřejného pořádku přitom shrnul NSS v usnesení rozšířeného senátu za dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010. Žalovaný následně v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl stěžejní závěry citovaného usnesení.
16. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí dále připomněl čl. 27 odst. 2 směrnice č. 2004/38/ES, s tím, že SDEU zdůrazňuje, že výhrada veřejného pořádku je výjimkou ze základní zásady volného pohybu osob, již je třeba vykládat restriktivně a jejíž rozsah státy nemohou určovat jednostranně. Z existence odsouzení je možné vycházet jen tehdy, jestliže okolnosti, jež k takovému odsouzení vedly, ukazují na osobní chování, jež představuje trvající ohrožení veřejného pořádku.
17. Dle odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný ztotožnil s důvody zamítnutí žádosti a závěry prvostupňového orgánu. Žalovaný k vymezení neurčitěho právního pojmu veřejný pořádek odkázal na rozsudek NSS ze dne 16. 5. 2007, č. j. 2 As 78/2006, podle kterého veřejný pořádek představuje mj. „*normativní systém, na němž je založeno fungování společnosti v daném místě a čase a jenž v sobě zahrnuje ty normy právní, politické, mravní, morální a v některých společnostech i náboženské, které jsou pro fungování dané společnosti nezbytné. Nadto je možno pod pojmem veřejného pořádku rozumět také faktický stav společnosti, k němuž je dodržování tohoto heterogenního normativního systému zacíleno[...]*“. Žalovaný konstatoval, že dle spisového materiálu jednoznačně došlo k porušení právních norem ČR a tedy k narušení veřejného pořádku, za což byl žalobci vyměřen trest. K posouzení otázky, zda došlo k závažnému porušení veřejného pořádku, žalovaný vycházel z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, podle nějž „*Při výkladu pojmů "veřejný pořádek", resp. "závažné narušení veřejného pořádku", používaných v různých kontextech zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přihlížet i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou tyto pojmy užity*“, kdy „*narušením veřejného pořádku podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti*“.
18. Žalovaný dále v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že dopustí-li se cizinec trestného jednání, lze závažnost jeho jednání, příp. důležitost základního zájmu společnosti, jež byl jednáním ohrožen, hodnotit také s ohledem na to, že trestní předpisy

toto trestné jednání označují jako závažné (zvlášť závažné), dále dle druhu, rozmezí a výše sankce, kterou lze za trestné jednání uložit, či s ohledem na polehčující a přitěžující okolnosti a dobu, která od spáchání trestného jednání uplynula a zda byl trest vykonán. V nyní posuzované věci vyplývá hrozba narušení veřejného pořádku z osobního jednání žalobce, neboť se dopustil úmyslného trestného činu, za který byl pravomocně odsouzen. Žalovaný k tomu odkázal na rozsudek SDEU ze dne 23. 11. 2010 ve věci Land Baden-Württemberg proti Panagiotis Tsakouridis, C-145/09, který posuzoval nedovolený organizovaný obchod s omamnými látkami. Ten představuje rozšířenou trestnou činnost, jež využívá značných hospodářských a operativních prostředků a má velmi často nadnárodní charakter. Dále se zabývá negativními následky pro klid a fyzickou bezpečnost obyvatelstva jako celku, či jeho velké části. Při posouzení otázky přiměřenosti plánovaného zásahu k ochraně veřejné bezpečnosti je nutné zohlednit zejména charakter a závažnost spáchaného trestného činu, dobu pobytu dotyčného v hostitelském členském státě, dobu od spáchání trestného činu a chování dotyčného v této době a současně i pevnost sociálních, kulturních a rodinných vazeb k hostitelskému členskému státu. S ohledem na judikaturu SDEU (rozsudky ve věci Calfa, C-348/96, dále Orfanopoulos a Oliveri), podle níž může členský stát za účelem ochrany veřejného pořádku považovat užívání omamných látek za nebezpečí pro společnost odůvodňující zvláštní opatření vůči cizincům porušujícím právní předpisy ohledně omamných látek, je třeba uzavřít, že nedovolený organizovaný obchod s omamnými látkami tím spíše spadá pod pojem „veřejný pořádek“ ve smyslu čl. 28 odst. 2 směrnice č. 2004/38. Žalovaný se tak v odůvodnění napadeného rozhodnutí ztotožnil s názorem prvostupňového správního orgánu, že žalobce závažným způsobem narušil veřejný pořádek ČR, když se dle spisového materiálu dopustil na území ČR protiprávního jednání, jímž došlo k ohrožení zájmů společnosti a ČR. S ohledem na stanovenou zkušební dobu do 13. 2. 2022 je žalobce i z pohledu soudu potenciálním narušitelem veřejného pořádku; musí v této době prokázat, že vede řádný život, a do uplynutí zkušební doby ho lze považovat za hrozbu narušení veřejného pořádku. Délka zkušební doby byla soudem stanovena s ohledem na závažnost jednání žalobce, tu lze spatřovat jednak v samotném druhu narušení veřejného pořádku, jednak i v tom, že se žalobce na tomto zvlášť společensky škodlivém jednání zcela vědomě a dobrovolně podílel, v době, kdy byl ženatý s občankou ČR. Dle žalovaného nelze mít pochyby, že se žalobce dopustil závažné trestné činnosti, protože se drogové delikty považují za společensky velmi nebezpečné a nelze je považovat za bagatelní. Dle žalovaného s ohledem na závažnost spáchaného činu dosud neuplynula dostatečně dlouhá doba, aby pominuly obavy z možného chování žalobce do budoucna.

19. Dle odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný také zabýval otázkou přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života žalobce. Žalovaný dospěl k závěru, že s ohledem na povahu vědomého protiprávního jednání žalobce převážil veřejný zájem na ochraně před porušováním právních norem ČR nad zájmem na ochraně rodinných vztahů. Na území ČR má žalobce manželku, s níž čekají narození potomka, nicméně právo na respektování soukromého a rodinného života automaticky nezakládá povinnost státu umožnit rodinný život na jeho území. Žalovaný k tomu odkázal na rozsudek ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30, jež se zabýval podobnou věcí – zrušením platnosti povolení k trvalému pobytu s ohledem na pravomocné odsouzení za spáchání zvlášť závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy, podle nějž si měl být stěžovatel při páchání tohoto závažného úmyslného

trestného činu vědom veškerých důsledků, které se k odhalení tohoto trestného činu váží, tedy na úrovni trestněprávní i na úrovni zákona o pobytu cizinců. Musí počítat s tím, že žije-li na území státu, jehož není občanem, a dopustí-li se zavrženíhodného jednání směřujícího proti právem chráněným zájmům tohoto státu, může to s vysokou pravděpodobností vést k tomu, že daný stát ukončí právo stěžovatele pobývat na daném území.

20. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že z práva na respektování soukromého a rodinného života podle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod nutně nevyplývá právo cizince na vstup a pobyt v zemi, kde pobývá jeho rodinný příslušník (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 78/2006). Co se týče Úmluvy o právech dítěte, je třeba uvést, že úmluva připouští oddělení dítěte od rodičů; z čl. 9 odst. 3 vyplývá, že smluvní státy uznávají právo dítěte odděleného od jednoho nebo obou rodičů udržovat pravidelné osobní kontakty s oběma rodiči, jestliže to neodporuje zájmům dítěte. Dále žalovaný poukázal na čl. 10 odst. 2 Úmluvy, podle kterého má dítě, jehož rodiče pobývají v různých státech, až na výjimečné okolnosti právo udržovat pravidelné osobní kontakty a přímé styky s oběma rodiči. Úmluva tedy nestanovuje, že oba rodiče musí žít spolu se svým dítětem v jednom státě; naopak předpokládá, že může dojít k oddělení dítěte od rodičů, a v takovém případě požaduje zabezpečit pravidelné osobní kontakty, jež mohou být zajištěny i jinak než udělením povolením k přechodnému pobytu. Listina základních práv a svobod, ani další ústavní zákony, nedeklarují právo pobytu cizince na území ČR, k čemuž žalovaný odkázal na nálezy ÚS sp. zn. Pl. ÚS 10/08. Žalovaný dále uvedl, že není v zájmu ČR, aby byly povolány pobyty občanům, jež páchali, páchají, nebo mají dále v úmyslu páchat trestné činy na území. Správní orgány mohou chránit zájmy státu a společnosti pomocí zákona o pobytu cizinců před nežádoucím jednáním ze strany cizinců; jsou k tomu také povinny. V řízení postupují v souladu se zákony a jinými právními předpisy (§ 2 odst. 1 správního řádu). Obecný veřejný zájem spočívá v ochraně ČR před povolováním pobytu cizincům, jež porušili právní normy ČR.
21. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uzavřel, že žalobce svým chováním skutečně, aktuálně a dostatečně závažně ohrozil základní zájem společnosti na respektování právního řádu. Narušení veřejného pořádku je tak zároveň narušením normy a optimálního stavu společnosti, jež je účelem a dispozicí této normy. V případě současné ČR jako demokratického právního státu se jedná o normy, jež umožňují fungování společnosti v duchu principů Ústavy ČR a její preambule, tedy společnosti rovnoprávných, svobodných občanů, jež si jsou vědomi svých povinností k druhým a zodpovědnosti vůči celku, společnosti založené na úctě k právům a svobodám člověka a občana, respektu k lidské důstojnosti, svobody, lidským právům a zásadám otevřené občanské společnosti. Současně pojem veřejný pořádek v ČR představuje takový ideální stav společnosti, jež odpovídá uvedenému výčtu náležitostí. Žalobci přitom není znemožněno, aby při splnění zákonných podmínek získal povolení k přechodnému pobytu v budoucnu; nezbytné bude nicméně osvědčení, že dlouhodobě vedl řádný život, resp. aby plnil své zákonné povinnosti.
22. Městský soud v Praze následně napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění dalších předpisů,

dále jen „s. ř. s.“), přičemž podle ust. § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

23. Podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
24. Podle čl. 27 bodu 1 směrnice č. 2004/38/ES členské státy smějí omezit svobodu pohybu a pobytu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků bez ohledu na státní příslušnost z důvodů veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo veřejného zdraví. Tyto důvody nesmějí být uplatňovány k hospodářským účelům.
25. Podle čl. 27 bodu 2 směrnice č. 2004/38/ES musí být opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná.
26. Městský soud v Praze shrnuje, že se žalobce podanou žalobou domáhá zrušení napadeného rozhodnutí, kterým byla pravomocně zamítnuta žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU na území České republiky podle ust. § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, neboť správní orgán shledal existenci důvodného nebezpečí, že by žalobce jako žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
27. Městský soud v Praze přistoupil k jednotlivým žalobním bodům. Nejprve se zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Žalobce v prvním žalobním bodu namítal, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav, když neprovedly jím navrhované důkazy, které by vedly k jinému právnímu závěru, a to účastnický výsledek, výsledek manželky žalobce, švagra a tchýně, za účelem prokázání kvality aktuálního rodinného života žalobce a dopadů zásahu prvostupňového rozhodnutí do jejich soukromé sféry. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nevysvětlil, jaké konkrétní důkazy byly žalobcem navrženy, zda byly provedeny, či nikoli a proč, co z nich zjistil, jaké učinil skutkové závěry. Správní orgány se zaměřily na jediný (excesivní) trestní delikt žalobce, přičemž se nevypořádaly s odvolacími námitkami a důkazními návrhy. Žalobce v druhém žalobním bodu namítal, že správní orgány byly povinny nejprve zjistit skutkový stav a až poté věc právně posoudit, tj. poměřit veřejný zájem na dodržování právních norem a rizika narušování veřejného pořádku do budoucna se zájmem soukromých osob (žalobce, manželky a jejich nenarozeného dítěte) na vydání povolení k přechodnému pobytu s cílem realizovat nerušený rodinný život na druhé straně.
28. Městský soud k námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí uvádí, že tuto námitku neshledal důvodnou. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. spočívá v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. Pro nedostatek důvodů je rozhodnutí nepřezkoumatelné přitom

zejména pro nedostatek důvodů skutkových (Kühn, Zdeněk; Kocourek, Tomáš; aj. Soudní řád správní: Komentář, Praha, 2019 [Systém ASPI]. ISSN: 2336-517X), tj. v případě, kdy se správní orgán nezabýval všemi relevantními okolnostmi věci (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, všechna rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz), není-li zřejmé, z jakých skutkových závěrů žalovaný vycházel, z jakých podkladů učinil své skutkové závěry a jakými úvahami se řídil při jejich hodnocení (viz rozsudek NSS ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36). Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí může plynout také z nedostatečného vypořádání námitek, vyjádření a návrhů účastníků řízení, tedy i z toho, že se odvolací orgán v rozhodnutí nevypořádal se všemi odvolacími námitkami (rozsudky NSS 3 As 51/2007-84 a 8 Afs 66/2008-71). Městský soud nicméně zdůrazňuje, že i nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů je třeba vykládat ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat rozhodnutí správního orgánu, nelze-li v něm zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je tak vyhrazeno pouze těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, tj. pro případy, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost nelze rozhodnutí správního orgánu fakticky meritorně přezkoumat.

29. Městský soud nejprve uvádí, že dle ust. § 3 správního řádu nestanoví-li zákon jinak, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2. Ustanovení § 2 správního řádu poté upravuje některé základní zásady činnosti správních orgánů, mj. zásadu legality, zákaz zneužití pravomoci a správního uvážení, zásadu proporcionality a ochrany dobré víry, ochrany veřejného zájmu, nestranného přístupu a legitimního očekávání. Městský soud uvádí, že je to předně správní orgán, jenž má povinnost řádně a dostatečně zjistit skutkový stav věci.
30. Na řádném zjištění skutkového stavu se ovšem mohou a v případě podpory svých tvrzení by se měli podílet i účastníci řízení. Městský soud zdůrazňuje, že ust. § 52 správního řádu takovou aktivitu účastníků řízení přímo předpokládá. Druhá věta uvedeného ustanovení ovšem stanovuje mantinely, když uvádí: „*Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.*“. Jak z věty druhé ust. § 52 správního řádu vyplývá, správní orgán tedy přesto není návrhy účastníků řízení vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Lze tak uzavřít, že je to právě správní orgán, kdo rozhoduje, zda a jaké důkazy ve správním řízení provede. O takových závěrech se musí dozvědět také účastníci řízení, tj. zda jimi navržené důkazy byly správním orgánem provedeny, či nikoli, a pokud nebyly, z jakého důvodu se tak stalo.
31. Na uvedené poukazuje i ust. § 68 odst. 3 správního řádu, podle kterého se v odůvodnění rozhodnutí uvede taktéž informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 As 29/2009 – 48, „*[n]ení na libovůli správního orgánu, jakým způsobem s návrhy účastníků na provedení důkazů naloží, neboť správní orgán sice není ve smyslu § 52 správního řádu povinen všechny důkazy navržené účastníky provést, pokud však některé z nich neprovede, musí v odůvodnění rozhodnutí uvést, proč se tak stalo. Správní orgán je oprávněn, ale i povinen odpovědně vážit, které důkazy je třeba provést, zda je potřebné stav dokazování doplnit a*

posuzovat důvodnost návrhů stran na doplnění dokazování. Zásada volného hodnocení důkazů neznamená, že by bylo rozhodujícímu orgánu dáno na výběr, které z provedených důkazů vyhodnotí a které nikoli a o které opře skutkové závěry a které opomene“.

32. Městský soud ze správního spisu zjistil, žalobce ve správním řízení (v odvolacím řízení) ve svém podání ze dne 14. 11. 2019 doručeném správnímu orgánu prvního stupně dne 15. 11. 2019 nazvaném oznámení o převzetí právního zastoupení a odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí a žádost o sdělení stavu věci uplatnil konkrétně tyto důkazní návrhy – účastnický výslech, výslech manželky žalobce, výslech švagra a výslech tchyně, to vše za účelem prokázání kvality aktuálního rodinného života žalobce a dopadů zásahu prvostupňového rozhodnutí do jejich soukromé sféry.
33. Městský soud nicméně musí konstatovat, že se žalovaný s těmito důkazními návrhy v napadeném rozhodnutí výslovně nezabýval (v rozporu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu). Žalovaný navržené důkazy neprovedl; ani neuvedl, z jakých konkrétních důvodů tak neučinil. Až potud musí dát městský soud žalobci za pravdu.
34. Městský soud uvedenou vadu přesto nemůže hodnotit jako vadu mající za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí. Jak městský soud z napadeného rozhodnutí zjistil, žalovaný uvedená tvrzení žalobce ohledně kvality jeho aktuálního rodinného života a soukromého života nijak nerozporoval; skutkový stav tak byl v tomto ohledu nesporný. Žalovaný na str. 6 napadeného rozhodnutí také výslovně uvedl, že „[ú]častník má na území České republiky manželku, se kterou čekají narození potomka, jak uvádí v odvolání.“ Žalovaný tak nerozporoval tvrzení žalobce ohledně kvality jeho tehdejšího rodinného a soukromého života v době vydání napadeného rozhodnutí.
35. Žalovaný navržené důkazy zcela nepřehlédl. Jak z napadeného rozhodnutí vyplývá, žalovaný v rekapitulaci odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí na str. 3 navržené důkazy označil, a to jako důkazy potvrzující těhotenství jeho manželky, dále navržený výslech žalobce, výslech manželky, případně matky manželky a bratra.
36. Městský soud tak uzavírá, že přestože žalobce navhované důkazy neprovedl a k navrženým důkazům se v odůvodnění napadeného rozhodnutí výslovně nevyjádřil, uvedená vada nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Skutkový stav ohledně rodinného (manželského) a soukromého života byl mezi účastníky řízení nesporný, žalovaný jej nijak nerozporoval. V tomto ohledu má i městský soud skutkový stav za zjištěný tak, že o něm nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu nezbytném pro vydání napadeného rozhodnutí (ust. § 3 správního řádu). Městský soud nadto podotýká, že není jakkoli účelné, aby případně žalovaný v novém rozhodnutí o odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí doplnil „jednu“ větu, v níž by výslovně uvedl, že důkazy navrhované žalobcem neprovedl z důvodu nadbytečnosti, když nesporný skutkový stav věci považuje za zjištěný (ust. § 3 správního řádu). Ze stejných důvodů ani Městský soud v Praze při ústním jednání konaném dne 23. 4. 2022 k důkazu neprovedl účastnický výslech žalobce a výslech manželky (jak již bylo uvedeno výše).
37. Městský soud tak napadené rozhodnutí neshledal nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Napadené rozhodnutí a stejně tak i

prvostupňové rozhodnutí kritéria přezkoumatelnosti splňují a netrpí žádnými vadami, které by měly vliv na jejich přezkoumatelnost a které by měly vést k jejich zrušení. Správní orgány ve svých rozhodnutích uvedly, z jakých skutečností vyšly a jak věc posoudily po právní stránce. Správní orgány také dostatečným způsobem reagovaly na námitky žalobce, řádně se s nimi v odůvodnění rozhodnutí vypořádaly (jak bude rozvedeno dále). Žalovaný taktéž zhodnotil, že závěry prvostupňového orgánu považuje za správné, k čemuž uvedl své právní úvahy a přílehlavou právní argumentaci. Žalovaný taktéž dostatečným způsobem a řádně reagoval na odvolací námitky žalobce. Nelze tak přisvědčit námitce žalobce, že je prvostupňové i napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Uvedené dokládá i skutečnost, že žalobce vůči napadenému rozhodnutí uplatnil své věcné námitky, kterými reaguje právě na obsah odůvodnění napadeného rozhodnutí. Městský soud na tomto místě ještě zdůrazňuje, že odlišný pohled žalobce na vypořádání jeho námitky ještě a priori neznamená, že se správní orgán takovou námitkou dostatečným způsobem nezabýval a argumenty žalobce nevypořádal.

38. Městský soud tak uzavírá, že námitky stran nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí a stran nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci shledal nedůvodnými.
39. Městský soud pro úplnost uvádí, že po prostudování správního spisu neshledal, že by správní orgány nedostatečně zjišťovaly skutkové okolnosti ve prospěch žalobce.
40. K námitkám ohledně nesprávného právního posouzení zjištěného skutkového stavu, uplatněným především v třetím žalobním bodu, městský soud uvádí, že ani tyto neshledal důvodnými. Žalobce v žalobě zejména namítal, že zamítnutím jeho pobytové žádosti došlo k nepřiměřenému zásahu do jeho manželského rodinného života (v rozporu s čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, Úmluvou o právech dítěte a čl. 7 Listiny základních práv EU), čímž bude nezvratně zásadně zasaženo do života žalobce a dalších členů jeho rodiny. Dle žalobce žalovaný řádně nepoměřil veřejný zájem na dodržování právních norem ČR a riziko narušování veřejného pořádku do budoucna se zájmem žalobce jako soukromé osoby na vydání pobytového oprávnění s cílem realizovat nerušený rodinný život.
41. Městský soud k těmto námitkám předně připomíná, že se žalobce domáhá zrušení napadeného rozhodnutí, kterým byla pravomocně zamítnuta jeho žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU na území České republiky, neboť správní orgán shledal existenci důvodného nebezpečí, že by žalobce jako žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek (ust. § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců). Žalovaný totiž v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že vzhledem k úmyslné trestné činnosti žalobce převážil veřejný zájem na ochraně před porušováním právních norem ČR nad zájmem na ochraně rodinného a soukromého života žalobce.
42. Jak z ust. § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců vyplývá, ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.

43. Žalovaný se tedy v napadeném rozhodnutí zabýval otázkou, zda žalobce splňuje podmínky pro udělení povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU na území ČR (§ 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců). Při tom musel současně posoudit otázku, zda tu je důvodné podezření, že by žalobce jako žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu, či závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
44. Výkladem pojmu „veřejný pořádek“, potažmo „závažné narušení veřejného pořádku“ se ve vztahu k zákonu o pobytu cizinců podrobně zabýval rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 - 151, č. 2420/2011 Sb. NSS, v němž konstatoval, že „při výkladu pojmů „veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“, používaných v různých kontextech zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přiblížit i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou tyto pojmy užity. Narušením veřejného pořádku podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (srov. čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES). I v takovém případě je však nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přiblížit k jeho celkové životní situaci.“
45. Městský soud podotýká, že přestože se rozšířený senát NSS zabýval výkladem předmětných pojmů ve vztahu k jinému ustanovení zákona o pobytu cizinců (§ 119), celá hlava IV. zákona o pobytu cizinců s názvem „Pobyt občana Evropské unie a jeho rodinných příslušníků na území“ byla do zákona o pobytu cizinců vnesena na základě implementace práva EU; ustanovení této hlavy tak musí být vykládána eurokonformně, respektujíc čl. 27 směrnice č. 2004/38/ES (srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 18. 3. 2020, č. j. 16 A 71/2019-41).
46. Podle čl. 27 odst. 2 směrnice č. 2004/38/ES přitom opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisí s generální prevencí, nejsou přípustná.
47. Správní orgán se tak musí s ohledem na výše uvedené závěry v případě posuzování narušení veřejného pořádku ve smyslu ust. § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců zabývat dalšími individuálními okolnostmi života cizince a přiblížit k jeho celkové životní situaci; nepostačuje pouhé konstatování, že došlo ke spáchání trestného činu. Je tak třeba učinit za účelem zhodnocení potencionální nebezpečnosti cizince *pro futuro* pro některý ze základních zájmů společnosti.
48. Otázkou posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života se již několikrát zabýval NSS ve své judikatuře (srov. např. rozsudky ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 6/2012-29, ze dne 6. 12. 2011, č. j. 8 As 32/2011-60, a ze dne 18. 4. 2008, č. j. 2 As 19/2008-75). K této oblasti se váže taktéž hojná judikatura Evropského soudu pro lidská práva; ta stanovila řadu kritérií, které je třeba ve smyslu čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech

zohlednit při posuzování souladu zásahů do soukromého a rodinného života (srov. např. Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, rozsudek, 31. 1. 2006, č. 50435/99; Nunez proti Norsku, rozsudek, 28. 6. 2011, č. 55597/09; či Üner proti Nizozemsku, rozsudek velkého senátu, 18. 10. 2006, č. 46410/99).

49. Jednotlivá kritéria (ve smyslu čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech) připomněl žalobce ve své žalobě, jedná se o povahu a závažnost dotčeného veřejného zájmu, délku pobytu cizince v hostitelském státě, dobu, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby, rodinnou situaci cizince, počet nezletilých dětí a jejich věk, rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen, rozsah a intenzitu vazeb na hostitelský stát, imigrační historii dotčených osob a věk a zdravotní stav dotčeného cizince. Městský soud v této souvislosti poukazuje na rozsudek NSS ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Azs 96/2015-30: *„Obecně se na hodnocení dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince pro případ neudělení povolení k pobytu nekladou tak vysoké nároky (...). Byť obecně nejsou dopady rozhodnutí, jímž se neuděluje pobytové oprávnění, tak intenzivní, jako v případě správního vyhoštění či zrušení pobytového oprávnění, vždy je třeba přiměřenost těchto méně závažných následků zkoumat s ohledem na konkrétní dopady do sféry cizince a jeho rodiny.“* Předmětné posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého nebo rodinného života žadatele je tak třeba provádět také ve věcech rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu; nicméně je lze hodnotit méně přísnou optikou v porovnání s rozhodnutími, kde je to výslovně požadováno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 8. 2018, č. j. 3 Azs 350/2017-29). Co je pro nyní posuzovanou věc podstatné: *„[p]ři posuzování přiměřenosti dopadu není nutné výslovně hodnotit všechna kritéria uvedená v § 174a zákona o pobytu cizinců, ale výslovně zohlednit pouze důvody, které jsou v daném případě specifické a vyplývají z průběhu řízení (rozsudek ze dne 4. 4. 2019, č. j. 9 Azs 72/2019-37, či ze dne 14. 3. 2019, č. j. 7 Azs 554/2018-36)“* (rozsudek NSS ze dne 4. 2. 2020, č. j. 1 Azs 500/2020-24).
50. Městský soud konstatuje, že žalovaný podle výše uvedených závěrů postupoval a uvedeným podmínkám dostál.
51. Jak městský soud z napadeného rozhodnutí zjistil, žalovaný (potažmo i prvostupňový správní orgán) se otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce optikou výše zmíněných závěrů judikatury zabýval (str. 6 dole, 7 a 8 napadeného rozhodnutí). Žalovaný přitom vzal do úvahy všechny relevantní okolnosti případu. Zohlednil i namítaný čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, a to i z hlediska Úmluvy o právech dítěte. Z napadeného rozhodnutí je taktéž patrné, že žalovaný hodnotil, že zamítnutí žádosti o přechodný pobyt a s tím spojená povinnost vycestovat z území bude představovat pro žalobce určitý zásah do jeho života a do života jeho rodiny, a že žalovaný dospěl k závěru, že v daném konkrétním případě převažuje veřejný zájem nad tímto zájmem soukromým. Žalovaný uzavřel, že s ohledem na povahu úmyslného trestněprávního jednání žalobce a jeho závažnost (drogové delikty se považují za společensky velmi nebezpečnou trestnou činnost a nelze ji bagatelizovat) tak veřejný zájem na ochraně před porušováním právních norem ČR převážil nad zájmem na ochraně rodinných vztahů žalobce. Dle názoru městského soudu žalovaný dospěl ke správným právním závěrům.

52. Ze skutkového stavu, jak byl popsán výše, totiž dle městského soudu vyplývá, že žalobce jako spolupachatel společně s další osobou dne 2. 2. 2019 (viz trestní příkaz Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 4. 2. 2019, č. j. 7 T 9/2019, založený ve správním spise) spáchal přečin nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů, spočívající v prodeji jednoho plastového sáčku s obsahem konopí celkové hmotnosti 0,454 gramu za cenu 300 Kč třetí osobě. Žalobce se tak dopustil jednání, kterým naplnil skutkovou podstatu trestného činu, jehož objektem je zájem na ochraně společnosti proti ohrožení z nekontrolovaného nakládání s omamnými a psychotropními látkami. Městský soud hodnotí obecnou a typovou společenskou nebezpečnost předmětného trestného činu spáchaného žalobcem jako vysokou, a to především k významu společenského zájmu chráněného zákonem. Žalobce předmětný trestný čin spáchal ve spolupachatelství a úmyslně, nikoli nedbalostně. Žalobce byl odsouzen trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 4. 2. 2019, sp. zn. 7 T 9/2019, v právní moci dne 13. 2. 2019, k trestu odnětí svobody v trvání 1 roku s odkladem na zkušební dobu v trvání 3 let. V době rozhodování žalovaného o odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí zkušební doba neuplynula. V usnesení ze dne 4. 3. 2022, č. j. 7 T 9/2019-143, Obvodní soud pro Prahu 1 vyslovil, že se žalobce jako podmíněně odsouzený osvědčil.
53. Městský soud ve shodě s žalovaným uvádí, že žalobci byla soudem stanovena zkušební doba, a to do 13. 2. 2022 (viz opis z evidence Rejstříku trestů, založený ve správním spisu). Žalovaný zhodnotil, že až do té doby je žalobce i z pohledu obecného soudu potenciálním narušitelem veřejného pořádku. V této době musel žalobce prokázat, že vede řádný život; žalovaný uzavřel, že do té doby lze považovat hrozbu narušení veřejného pořádku za aktuální. Žalovaný také zdůraznil, že délka zkušební doby byla stanovena s ohledem na závažnost jednání žalobce; žalobce se na zvlášť společensky škodlivém protiprávním jednání podílel zcela vědomě a dobrovolně, a to v době, kdy byl již ženatý s manželkou – občankou ČR. Městský soud se taktéž ztotožnil s úvahou správního orgánu o závažnosti a nebezpečnosti drogové kriminality, kterou skutečně nelze považovat za bagatelní. Žalovaný poukázal na tvrzení prvostupňového orgánu, že dosud neuplynula dostatečně dlouhá doba, aby mohly reálně pominout obavy z možného chování žalobce *pro futuro*, s ohledem na závažnost spáchaného trestného činu.
54. Městský soud v této souvislosti poukazuje na to, že v době rozhodování o odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí mohl být výkon trestu odnětí svobody žalobci skutečně obecným soudem nařízen. Obavy správních orgánů o ohrožení základních zájmů společnosti ze strany žalobce tak nebylo možné vyloučit; byly zcela legitimní. Městský soud je tak přesvědčen, že v žalobcově případě to byla až zkušební doba, stanovená obecným soudem, jež mohla poskytnout dostatek času, aby odsouzený prokázal, že byl účel trestu naplněn a fakticky tak osvědčil, že již vede řádný život a do budoucna nepředstavuje skutečné a aktuální nebezpečí pro některý ze základních zájmů společnosti (srov. rozsudek NSS ze dne 6. 2. 2013, č. j. 1 As 175/2012-34).
55. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí současně zabýval individuálními okolnostmi života žalobce a přihlédl k jeho celkové životní situaci. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zhodnotil rodinnou situaci žalobce, přičemž skutečnosti namítané žalobcem, že je jeho manželkou občanka ČR a čekají prvního společného potomka, nijak nerozporoval. Žalovaný na str. 7 napadeného rozhodnutí taktéž správně poukázal na to, že z čl. 8

Evropské úmluvy o lidských právech nevyplývá nutné právo cizince na vstup a pobyt v zemi, kde pobývá jeho rodinný příslušník (rozsudek NSS ze dne 16. 5. 2017, č. j. 2 As 78/2006-64). Dále se žalovaný na téže straně napadeného rozhodnutí dostatečným způsobem vypořádal s námitkami ohledně porušení Úmluvy o právech dítěte. K otázce zákazu oddělení dítěte od rodičů, městský soud uvádí, že je samozřejmě nejlepším zájmem nezletilého dítěte (od narození) žít v harmonickém rodinném prostředí s oběma rodiči, avšak i Úmluva o právech dítěte připouští oddělení dítěte od rodičů (čl. 9 odst. 3 Úmluvy). Žádné ustanovení Úmluvy o právech dítěte nestanovuje, že oba rodiče dítěte musí žít spolu se svým dítětem v jednom státě. Úmluva přesto stále zajišťuje právo dítěte udržovat pravidelné osobní kontakty a přímé styky s oběma rodiči, jež pobývají v různých státech (čl. 10 odst. 2 Úmluvy).

56. Městský soud dále poukazuje na to, že žalovaný v této souvislosti poměrně přiléhavě odkázal na rozsudek NSS ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30, jež se zabýval zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu ve vztahu k pravomocnému odsouzení za zvlášť závažný zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy; závěry vyslovené v tomto rozsudku zůstávají v jádru poplatné i v nyní posuzované věci. Jde především o úvahy NSS, že si stěžovatel měl být při páchání své trestné činnosti vědom všech důsledků, nejen v rovině trestněprávní, ale i v rovině zákona o pobytu cizinců. Jestliže cizinec žije na území ČR a dopustí se zavrženíhodného jednání proti chráněným zájmům ČR, musí si být vědom, že to může vést k ukončení jeho práva na území ČR pobývat. Dle názoru městského soudu tak žalobce měl a taktéž mohl předpokládat, že svým protiprávním jednáním vystaví nejen sebe, ale i rodinné příslušníky, problémům plynoucím z ukončení svého kvalifikovaného pobytového režimu v ČR.
57. Městský soud v nyní posuzované věci uzavírá, že napadené rozhodnutí obsahuje všechny rozhodné skutečnosti, z nichž vyplývá závěr o přiměřenosti neudělení povolení k přechodnému pobytu žalobce. Námitka žalobce, že se žalovaný nevyjádřil ke všem výše zmíněným kritériím pro posuzování souladu zásahů do soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech v cizineckých věcech, což má za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí, tak není důvodná. Nedošlo ani k porušení článků Listiny základních práv a svobod, ani dalších mezinárodních závazků (Úmluvy o právech dítěte, ani čl. 7 Listiny základních práv EU). Žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, které by správní orgány měly vést k tomu, aby se podrobně zabývaly kritérii, která správní orgány ve svém rozhodnutí výslovně neuvedly. Zjištění učiněná na základě obsahu správního spisu zcela odpovídají závěru správních orgánů, že se nejednalo o nikoli nepřiměřený zásah napadeným rozhodnutím do soukromého a rodinného života žalobce. Žalobcovy námitky tak městský soud neshledal důvodnými.
58. Městský soud v Praze tak uzavírá, že žalobce se svými námitkami neuspěl, v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, Městský soud v Praze proto žalobu zamítl jako nedůvodnou.
59. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o žalobě nevznikly žádné účelné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 24. března 2022

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu